

סטיגמה NON

דצמבר 2011

סטיגמה NON

דצמבר 2011

NON סטיגמה

והול סנטר בר אילן,

8.11.2011

בית עמיעד, עמיעד 12 יפו,

2011 18.12-30.12

תערוכה//

אוצרים: איתן שוקר, שושי צ'כנובר

הפקה: Q שיווק חוויתי

קטלוג//

עיצוב והפקה: סטודיו רות גופמן

צילומים: אלעד ברמי

כתיבה: שושי צ'כנובר, איתן שוקר,

*המשתתפים בתערוכה

עריכת לשון: קארין אליהו

דפוס: האוזר

סרט מייקינג אוף//

בימוי ועריכה: אבי ויסבלאי

*משתתפים//

יוחאי אברהמי בשיתוף איריס ש', ירון בראלי בשיתוף אלכסנדרה ו', נועה גז בשיתוף קרן א', אילן גרין בשיתוף נתנאל ל', איילת השחר כהן בשיתוף נחום א', רפרם חדד בשיתוף שרה פ', מאיר טאטי בשיתוף צביה ש', דניאל לנדאו בשיתוף דני מ', רועי מרדכי בשיתוף אלירן ב'. רונן סימן טוב בשיתוף רויטל ג', לירז פאנק בשיתוף מגל, נועה צדקה בשיתוף ורד ק', הדס קידר בשיתוף חנה ה'

תודות//

תודה לבתי החולים, למרפאות בריאות הנפש בבתי החולים ובקהילה שלקחו חלק בפרויקט,

תודה למטפלים שליוו את התהליך במסירות והיוו גורם מתוך חשוב בין האמנים למתמודדים.

תודה לאנוש על תמיכה וליווי התהליך ותודה גדולה ומיוחדת לחברת יאנסן שיזמה, מימנה, תמכה וסייעה בפרויקט ברובח לב ובנדיבות מתוך הכרה בחשיבותו ועל כך שנתנה חופש פעולה מלא לאמנות ולעוסקים בה. תודה.

התערוכה בחסות חברת יאנסן
ובשיתוף אנוש

בכריכה: מרשם, הדס קידר בשיתוף חנה ה'

פתח דבר//

איתן שוקר

רובנו סובלים מתיוגים, מדעות קדומות ומסטיגמות, אך בכל זאת קשה לנו שלא לקטלג את המציאות. ההיאחזות באשליה של שליטה מרגיעה אותנו, כנראה. המתמודדים עם מחלת הסכיזופרניה חווים קושי גדול בתפקוד נורמטיבי. עולמם מאופיין בחוסר יציבות נפשית הגורם לקושי בתפקוד עצמאי לאורך זמן, לתלות בכני משפחה ומוסדות, ולאי יכולת לתכנן את עתידם. מחקרים מראים שהדבר החשוב למתמודדים יותר מכל הוא האפשרות לקיים אורח חיים עצמאי ויציב. מלבד הקשיים הפיזיים והמנטליים, עליהם להתמודד עם סטיגמה קשה, הן מצד הממסד הרפואי והן מצד הציבור הרחב. ייתכן שזו הסיבה שרבים מהמתמודדים עם סכיזופרניה ובני משפחותיהם שומרים בסוד את דבר המחלה.

מהמחצית השנייה של המאה העשרים נמצאו תרופות שמרגיעות את התסמינים, אולם יעילותן החלקית לצד תופעות לוואי פיזיולוגיות קשות לא אפשרו למתמודדים להשתלב בקהילה, ורבים נאלצו לחיות במוסדות אשפוזיים. בעשר השנים האחרונות חלה עלייה ניכרת ביעילות התרופות, ותופעות הלוואי שלהן צומצמו באופן משמעותי. בד בבד, זמינות ונגישות המידע ב"עידן הדיגיטלי" אפשרו היכרות עם עולמם של המתמודדים והפחיתו את הבורות בנוגע למחלה. התפתחויות דרמטיות אלה מאפשרות למרבית המתמודדים להשתלב בקהילה ולקיים אורח חיים עצמאי יותר.

עבודות האמנות בפרויקט זה משקפות דיאלוג בין מתמודדים עם מחלת הסכיזופרניה ובין אמנים מקומיים. המתמודדים הוזמנו להשתמש ביכולתם של האמנים ליצור טרנספורמציה של הדיאלוג, ולהביע את עולמם האישי, הווייתם וחלומותיהם באמצעות האמנות. הרצון לרתום את החיים לאמנות ואת האמנות לחיים בפרויקטים חברתיים שבהם משתתפות קהילות, ואוכלוסיות מיוחדות בפרט, מצריך חשיבה ובדיקה מעמיקות בנושאים של אתיקה ואחריות. היציאה מן הבועה הפנים אמנותית אל המרחב הממשי מביאה את העיסוק האמנותי לטריטוריה של דיני נפשות. במקרה של פרויקט זה, המעבר לטריטוריה הממשית חייב בחינה של סוגיות הנוגעות לסודיות רפואית, פרטיות, התקשרות ופרידה, סוגיות של קניין רוחני וחופש אמנותי לצד שמירה מתמדת על טובת המתמודד.

ככוונתנו להשתמש בפלטפורמה של התערוכה כדי לעורר מודעות לעולמם של המתמודדים עם מחלת הסכיזופרניה. אנו מקווים שהתערוכה תתרום ולו במעט לצמצום הבורות והסטיגמה החברתית המצויות בקרב הציבור הרחב ביחס למחלה.

NON סטיגמה//

שושי צ'כנובר

תערוכת NON סטיגמה נולדה מתוך רצון לתת במה לדיאלוג בין מתמודדים עם סכיזופרניה לבין אמנים. להתערבות השיקומית והפסיכוסוציאלית יש תפקיד חשוב מאוד בהפחתת הסממנים הפסיכוטיים לצד הטיפול התרופתי. למרות ההכרה בחשיבותה של התרפיה ככלל והתרפיה באמנות בפרט, זה לא השדה שבו אנו עוסקים, וכוונתנו אינה יצירת תהליך תרפויטי מכוון ומוגדר. הבחירה באמנים הייתה קודם כל בחירה באמנים הפעילים בשדה האמנות הישראלי והבינלאומי, והמתמודדים הוזמנו להשתמש ביכולתם של האמנים לתרגם את המפגש בין הצדדים לשפת האמנות העכשווית. עבודות האמנות שנוצרו שייכות לאמנים ולמתמודדים יחד.

לפני המפגש הראשון ביקרנו ככעשרה מוסדות פסיכיאטריים כדי לאתר את האנשים שירצו לקחת חלק בתהליך. המתמודדים שנבחרו מצויים כל אחד בשלב שונה של המחלה, חלקם מאושפזים, חלקם אנשים החיים בהוסטלים שיקומיים בקהילה וחלקם מתגוררים באופן עצמאי בבית משלהם.

הרעיון היה לייצר מפגש נקי ככל האפשר - חף מכל מידע מוקדם, פרט למידע בסיסי: האם האמן / מתמודד הוא גבר או אישה, גילו ומיקומו הגיאוגרפי. פגישה עיוורת. נקודת העיוורון של האמנים ביחס לאדם שאותו הם עומדים לפגוש והעובדה כי אין להם ידיעות ממשיות ומבוססות על מחלת הסכיזופרניה, הולידו מפגשים

שונים ומעניינים ויצרו התמודדות מגוונת, שהתבטאה בשלל רגשות ומחשבות. היו מפגשים ראשונים שלא צלחו, היו שהולידו חששות, אדישות, ציפייה, אך בכל המפגשים ניכר האמון והקשר חם בסופו של התהליך. המפגשים התקיימו במקומות מגוונים - בבית החולים, בסטודיו, בדירת המתמודד, בבית הקפה, איש איש לפי אפשרות קיומו במרחב.

אופי הקשר שנוצר במפגשים בא לידי ביטוי גם בעבודות. היו מפגשים שהתקיימו לאורך כל הדרך בגובה העיניים, ההדדיות ולעיתים ההזדהות יצרה סינרגיה מעניינת שאפשר לראות בה את שני השותפים ליצירה. התכתבות המביאה שתי נפשות גם יחד, אחת לצד האחרת, להתבונן וליצור, לשתף, לצטט זו את זו.

חנה והדס קידר, שתי אמניות, שתי נשים, רושמות אחת את השנייה. בשלב מסוים בתהליך, הדס קידר הופכת למודל וחנה רושמת אותה. ברישומים נראית הדס ככל פעם אדם אחר. בתערוכה מוצגים שני רישומים: חנה רושמת את הדס, והדס רושמת את חנה. ורד ונועה צדקה נפגשות לקפה פעם בשבוע בלב תל אביב. נועה עוסקת בניכור העולה מתוך האסתטי, המעוצב המוקפד במבני הבטון של תל אביב וורד מוצאת את הרגעים האנושיים הקטנים והצבעוניים בעיר. רונן סימן טוב כותב לצד העבודה עם רויטל "יחד צעדנו.. כתף לצד כתף...את עם עגלת חיך, אני עם שק חיי".

המפגש הראשון של רועי מרדכי עם אלירן התקיים ביום שאלירן חזר מביקור בקברו של רבי נחמן מאומן. השיח בין השניים קיבל תפנית כשרועי הסב את תשומת ליבו של אלירן לכך שאמונה ואמנות הן בעצם מילים בעלות אותו שורש. "צולל חופשי ללא מצנח לכל הכיוונים נפתח..." כתב מאיר אריאל, והמצנחים של רועי מרדכי אכן יצרו את הפתיחות: המצנח מאפשר לרחף באוויר, להתכתב תוך כדי ריחוף, כמו באמונה ובאמנות, ולצד הפחד מפני נחיתה קשה העלולה לבוא יש הנאה מתחושת הריחוף. פעם זה מצייר דמות וזה מצייר לה מצנח ולהיפך.

כמיהתן של נועה גז וקרן לבית, אצל האחת כגעגוע למקום שבו אפשר להניח את הראש ולהתכרבל, ואצל השנייה כביטוי למהותה כאישה עצמאית, כאימא, כבת, מתכתב בתערוכה עם הבית של שרה - בית המבטא כמיהה געגוע ופנטזיה לעיסוקה כאדריכלית, כפסנתרנית, לבית ילדותה, למקום בטוח. אם בוחנים קצת פנימה, אפשר לראות גם את הנקודה המשיקה לרפרם חدد בחיפושו אחר הבטוח, בקשר עם בית ילדותו בטונים המלווה את עשייתו. בסקיצה אחת, חנה רושמת את ביתה על כנף של פסנתר. בית נוכח נפקד.

בית הוא נושא העומד בלב הרבה מהעבודות. עיניו המביטות ממעלה וקולו של דני המספר על ההתמודדות עם ביתו שנשרף, ממלאים את חלל התערוכה

באמצעות מיצב הווידאו של דניאל לנדאו. הרדיו המוצב במרכז ביתה של איריס וחפצי הנוי הסובבים אותו, הם ראי לשגרה האופטימית פסימית שלה. הטקסט שאלכסנדרה כותבת מוצא חיבור כמעט כמו במשוואה מתמטית למיצב הקינטי של ירון בראלי, אסתטיקה לצד פחד ומחאה.

לצד העבודות בקטלוג, בחרנו להביא את הטקסטים שהעבירו אלינו האמנים, דיאלוגים ומונולוגים שצוטטו ונכתבו במפגשים המשותפים ובעקבותיהם.

הגלריה מזמינה את הצופה להתבונן במבט פתוח ומשחרר מתבניות ופרשנות על היוצרים והיצירה.

שני עולמות על נייר, רונן סימן טוב בשיתוף רויטל ג' //

שמן על נייר, 70 x 50 ס"מ

במרחב הציור נדדנו לחיפוש אחר "המקום" שבו חידת הקיום מהדהדת אל מול המציאות המטלטלת של בית, משפחה, דימוי ודימוי עצמי. חלומות וכיסופים אל נשגב אינסופי היו מקום המפגש שמצאנו. הרווח בין העולמות שלנו הוא המקום שבו הרגש גבר על המילה. אל המסע צעדנו כתף לצד כתף, עם מכחולים וסמרטוטים ביד, צבעי שמן ונייר.

בית, רפרם חדד בשיתוף שרה פי' //

מיצב, 186 X 120 X 80 ס"מ

וידאו, 3:31 דק'

רפרם: "נקודת המוצא במפגשים שלנו הייתה הניסיון של שנינו להקשיב אחד לשני. שרה לא ידעה איך לאכול אותי בהתחלה, אבל מהר מאוד היא הבינה שאנחנו מדברים על הכול. היא התחילה לדבר על הבית שבו היא גדלה, המוזיקה של הילדות, כשהיא למדה פסנתר בצעירותה. מספרת על בתים שהיא תכננה כאדריכלית, על הבית שהיא רוצה לחזור אליו. חזרנו ביחד לדברים בטוחים."

שרה: "קצת חרדתי מהעשייה, אבל כשהתיישבתי, מיד ידעתי מה אני רוצה. עשיתי רק סקיצה אחת."

התגלמות, נועה גז בשיתוף קרן א' //

תצלומי צבע, 20 x 30 ס"מ

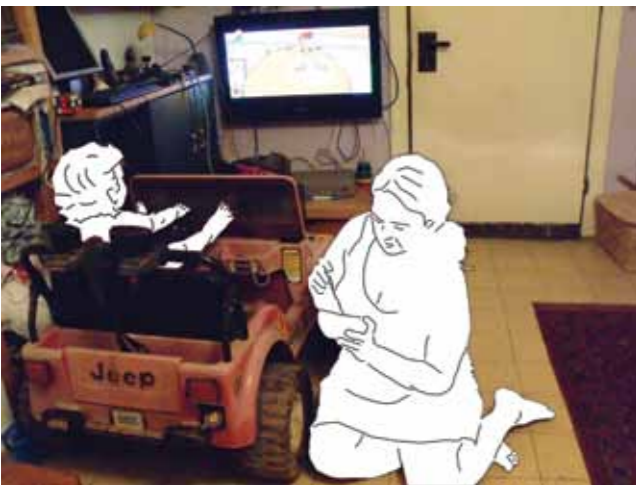
היא התגלמה במקום שבו ניזונה, שם הגיעה לשיא גודלה. היא נעה בחוסר מנוחה. הפרישה הפרשות אחרונות. עטתה מעטה קשיח, טוותה חור יציאה לכיוון אחד. שכבה ללא תנועה, נשימתה ירודה. שמונה שאיפות, שמונה נשיפות. תשעה פתחי אוויר בחלק גופה התחתון. ביקשתי להושיט את סכיני, לחרוץ חור במעטפת, לפלס לה את דרכה אל החוץ. הטרדה. תגובה. תנועה חלשה באזור הבטן. חזרתי כי. תרדמת. הגוף התפרק והרקמות התארגנו מחדש. התבוננתי בה מבקיעה את דרכה.

הגחה.

[או שמה זו אני]

קרן יוצרת לעצמה בית, מעטפת, מגננה. אני חיה בתיק עם מטרייה, עוגנת לרגע וממשיכה. לקרן בסיס יציב. אני תזזיתית מחפשת את מקומי. קרן מחזיקה משפחה. אני לעיתים מוצאת את עצמי עם כמה שקלים אחרונים בכיס. קרן אישה חזקה. אני לומדת ממנה כל הזמן על איך יוצרים בית. אני מפלסת את עצמי החוצה מההתגלמות.

תודה לקרן א', רוני מנדל, אלכס פרושין, יעל גז, אלון הרשקוביץ, מורן אביטל ולהוריי

נוי, יוחאי אברהמי בשיתוף איריס ש' //

וידאו, 7:00 דק'

רדיו שפועל 24 שעות ביממה מנגן שירים. הוא עומד במרכז הסלון וסביבו חפצים רבים שנאספו: חפצי נוי מחנויות כלי בית, חפצים שנאספו ברחוב וששופצו או מתנות.

המוזיקה והחפצים המקיפים את החיים, צולמו וסודרו מחדש. הם מייצגים את עצמם, אבל גם את שגרת החיים על הפסימיות והאופטימיות שבה.

את לי יופי מילים ולחן: נתנאל ל' עיבוד מוסיקלי: אילן גרין

אני יושב לי בשעת בין ערביים
בדיוק לפני שקיעת החמה
מוצא את הזמן לכתוב בינתיים
שיר על אהבה תמה
אולי זה נשמע מדי רומנטי
אולי נשמע הבל מה
אבל המילים פשוט יצאו לי
והתחברו למנגינה

פזמון: את לי יופי

את לי נועם

את עושה לי

טוב בנשמה

אני אני שינה שמש בשמיים
מזהיבה את הנשמה
חושב עלייך פעמיים
ונשאר עם הדממה
זוכר שלפני דקות קמתי
בלעדייך, אלא מה
למנגינה בראש שלא הפסקתי
לחוש באש האהבה

פזמון(x3): את לי יופי

את לי נועם

את עושה לי

טוב בנשמה

את לי יופי, אילן גרין בשיתוף נתנאל ל' //

אודיו, 3:40 דק'

אילן: הנה נתנאל, אנחנו מקימים כאן היום אולפן ונקליט...
נתנאל: תסתכל על העיניים שלי. מה אתה רואה?
אילן: מה? הן נראות לי בסדר גמור...
נתנאל: רואים לפחות קצת פחד.

מצנחים, רועי מרדכי בשיתוף אלירן ב' //
טריפטיך, צבעי מים על נייר, 105 x 225 ס"מ

שאלתי אותו, מה דעתך על צבעי מים? ציירתי כלב, אלירן צייר חתול, הכנתי שנדבר דרך הציור. המשכנו ליצור שיחה דרך הציור, המצנחים נראו לנו כדימוי מעולה לעניין זה. אני מצייר מצנח, אלירן מצייר דמות שמוחזקת בו וההיפך. במהלך השיחות המילוליות שלנו תוך כדי עבודה, מתברר שאלירן צנח חמש פעמים בצבא. השיחה הציורית נעשית שוטפת. אני לומד מצורת העבודה של אלירן ונהנה מהרצון שלו להבין יותר ויותר. סיימנו את הפרויקט בתחושה של התחלה.

מרשם, הדס קידר בשיתוף חנה ה' //

הדפסת דיו, 70 X 50 ס"מ

חנה: "למדתי שנים רבות אמנות באוניברסיטה. עסקתי בתחומי פיסול, ציור וקולנוע. לימדתי ודגמנתי לציירים (ביניהם אורי רייזמן), חייתי במקומות שונים בעולם, בעלי ואני עסקנו באמנות ביחד. הילד גדל בבית של אמנים. בסוף החליט לחזור בתשובה."

הדס: "יש בינינו קווי דמיון. גם אני אמנית ומרצה לאמנות. חנה, את חושבת שהיית אמנית אם לא היית מתמודדת עם סכיזופרניה?"
חנה והדס רשמו אחת את השנייה.

הכל היה טוב, גם מחר הכל יהיה טוב

ספר משותף ומשפטים שנחום אמר, 2011,
איילת השחר כהן בשיתוף נחום א' //
מיצב, מסגרת דיגיטלית, ספר, גודל משתנה

נחום ואני מתעדים את הסביבה הקרובה והקבועה: החדר של נחום, החפצים, סביבת ההוסטל, ושכונת המגורים. את התצלומים אני מדפיסה, ומבקשת מנחום לתת להם שם ולהגיב אליהם בטקסט. כך אני לומדת על עולמו, מספרת על עולמי, ומרחיבה את המעגלים המתקיימים בינינו.

חדר ריק שכדאי למלא

השמיים שבדלת

עיניים בתקרה

פעולה מספר 8, מאיר טאטי בשיתוף צביה ש' //

שלוש הקרנות וידאו, שזירה 1 5:22 דק', שזירה 2 4:26 דק', שזירה 3 5:08 דק'

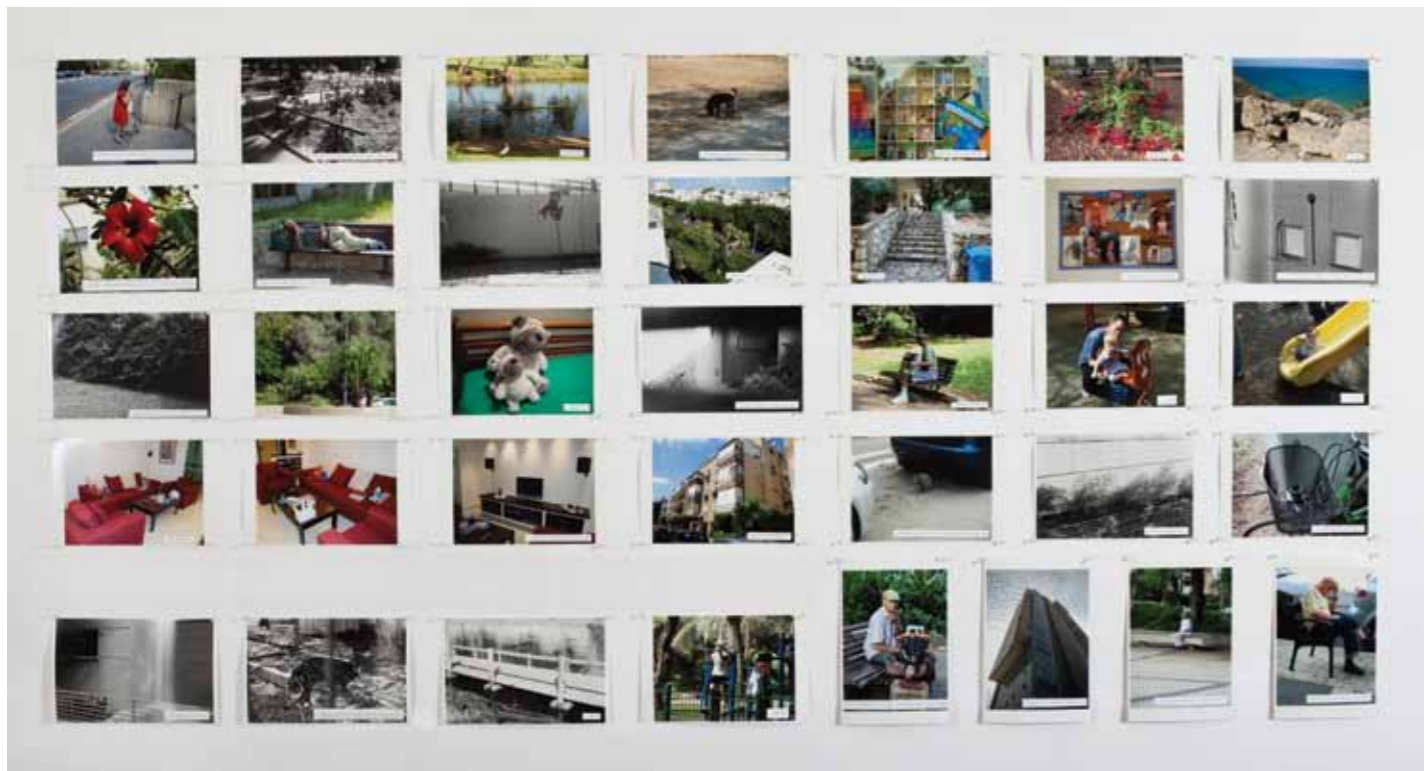
בכית עצוב ישבתי בוכייה ומהרהרת במחשבותיי הבלתי פוסקות על נפשי הבלתי יציבה ומאוזנת. מסתכלת על העתיד ומחפשת מילים שיקרינו לי אור בזמן הקרוב. מוצאת הרבה מילים, כמו: אור, אופטימיות, התמודדות, הסתכלות קדימה. לא להיכנע למצבים נפשיים.

לעסוק בעיסוקים שמעניינים אותי וכך אוכל לצאת מכל הסבך הנפשי.

ואז ראי הנפש שלי יהיה בריא וחזק. בקרוב אהיה בריאה וחסונה.

אמן.

צביה

ורד מצלמת בצבע, נועה מצלמת בשחור לבן,
נועה צדקה בשיתוף ורד ק' //
 גריד צילומים, 30 x 20 ס"מ כל צילום

ורד: "קודם כל היה לי חשוב להכיר את נועה. לא ישר לצאת ולצלם. רק כשהרגשתי שזה מספיק בטוח יצאנו לצלם."
 נועה: "ורד שמה לב לחיבתי התמידית לצילום צמחייה עירונית וקירות בטון. ורד צילמה דברים ואנשים שהיו סביבנו, ואני לא יכולתי להתקרב עם המצלמה לאף איש, נדמה שראיתי רק בטון וצמחייה שנשתלה מוקפדת, מעוצבת בכניין יוקרתי חדש ברחוב בארי. ורד צילמה במצלמה דיגיטלית, אני צילמתי ב-Nikon FM2 מכנית על גבי סרט צילום שחור לבן."

Discard After Use, ירון בראלי בשיתוף אלכסנדרה ו' //

פסל קינטי אינטראקטיבי, 130 x 50 x 50 ס"מ

עכבר שטני עם פרופיל 76-97 = כדורים, תחת זכוכית מגדלת של פסיכומטרי נמוך = סכיזופקטיביות.

ממה? ממריחואנה? ממכה בראש? גנטיקה לסקיזואפקטיביות = 0 וסקיזואפקטיביות כמו סכיזופרניה, מחלות נפשיות תורשתיות.

אילו רק היה יכול להיכנס לנעליי, אז גם הוא היה עכבר מעבדה 76-97 = כדורים, תחת זכוכית מגדלת של פסיכומטרי נמוך = סכיזואפקטיביות? אולי.

הבית נשרף, דניאל לנדאו בשיתוף דני מ' //

מיצב, הקרנת וידאו, 7:45 דק'

אתה נוסע לחברה שלך בזכרון... יורד גשם ואתה יושב על ספסל בגינה והיא נותנת לך לעשן, לא היתה ברירה, אתה לא יודע מה לעשות... ככה עם מפתחות בלי כלום, ויורד גשם ואתה שחור בפנים... ואז אתה אומר - דני, אסור לך להשבר פה, קודם כל יש לך ביטוח, ויש לך חברים ותטלפון לתל השומר כשאז האחראית שלי, נטליה, היתה חולה, ואז ד"ר פולק התקשרו אלי כי הם פחדו שיקרה משהו... ופה היה אתגר גדול מאוד שאני אראה לכולם שאני לא נשבר. כשאני הגעתי לשם ואמרתי להם שהבית נשרף - הם לא האמינו הם חשבו שני צוחק.

צרכים - צריחות, לירז פאנק בשיתוף מגל //

הדפסת פיגמנט, 74 x 60 ס"מ

מגל: "רק חקיקה שתחייב הגדרת הצרכים הבסיסיים תביא לקיום בכבוד. אתה לא מוגדר, אתה לא קיים. הילדים, החוסים, הנכים, החלשים. יש סולם של סבל והוא כולו מתחת לקרקע. מה שמתחת לקרקע הוא הסבל. אני רוצה שאנשים יבינו שהמדינה חייבת לספק את הצרכים של האוכלוסייה חסרת האונים.

אני רוצה שאנשים יוכלו להיות עם הראש מעל פני האדמה, גם אם חצי מהסולם עדיין מתחת לפני השטח. מתחת לאדמה אין אור. אין אוויר. אוויר העולם הוא האושר. אני רוצה שנשמיע את הקול של האוכלוסיית האלה. אני רוצה לתת להן מיקרופון."

לירז: "הסולם יהיה פה, בתוך החלל הריק הזה שאפשר למלא אותו."

מגל: "לא, אבל אמרנו רק שתי שכבות."

לירז: "לא, שלוש."

מגל: "אם את עושה את המעבר, אז לי אין מה לדבר בפרויקט הזה."

לירז: "טוב, אז אנחנו צריכות רגע לחשוב מחדש."

אמנים משתתפים//

יוחאי אברהמי//

אמן ומרצה לאמנות. הציג תערוכות יחיד בארץ ובעולם: במרכז לאמנות עכשווית, תל אביב, במוזיאון הרצליה, במוזיאון גיאונגי, קוריאה, בגלריה א־צ'צ', ויימר ועוד. השתתף בתערוכות קבוצתיות: כביאנלה בטייפה, כביאנלה באיסטנבול, במרכז הישראלי לאמנות דיגטלית בחולון, במוזיאון ישראל ובמוזיאון תל אביב. זכה בפרס שרת התרבות, בפרס עידוד היצירה ועוד. לאחרונה יצר את הווידאו להצגה מפגש באינסוף, שהוצגה בתיאטרון אנסמבל הרצליה. מרצה במחלקה לאמנות בבצלאל ובמכון לאמנות במכללת אורנים.

ירון בראלי//

ירון בראלי הוא אמן ויוצר הפועל בדרום תל אביב ומנהל סטודיו לבניית אביזרים מיוחדים ופיתוח פטנטים. הוא יוצר במגוון רחב מאוד של חומרים וטכניקות. מלבד פיסול ״קלאסי״, עוסק ירון בראלי בכניית מכלולים מכניים קינטיים. באמצעות טיפול בחומר ירון בראלי עוסק בעבודותיו באקראיות ובמשלבים שונים וקושר אותם יחד בגוף יצירותיו.

נועה גז//

אמנית, צלמת ומטפלת באמצעות אמנות. בוגרת בצלאל ובית הספר לטיפול באמצעות אמנות באוניברסיטת חיפה. בשנים האחרונות יוצרת מתוך תמונות ועובדת עם קבוצות שונות באמצעות צילום.

אילן גרין//

מוזיקאי, אמן וידאו וסאונד, בונה כלי נגינה, הקים ומנהל את המחלקה למוזיקה חדשה בביה״ס לאמנות מוסררה. ממקימי ״נקמת הטרקטור״, הוציא 12 אלבומים. בימים אלו מוביל הרכב רוק ומוציא אלבום חדש. כתב מוזיקה והשתתף בהצגות, במופעי מחול וכמיציגם, בין השאר עם להקת המחול בת שבע, עם אמנית המופע תמר רבן, במסגרת פסטיבל עכו ועם קבוצת תיאטרון רות קנר. הציג מיצבי סאונד כביאנלה לאמנות, ב- ART TLV 2009 ובמוזיאון פ״ת לאמנות.

איילת השחר כהן//

ראש המחלקה לצילום בבית הספר מוסררה ושותפה לניהולו במהלך השנים האחרונות. משנת 2009 אוצרת את סדרת התערוכות ״שישי ראשון״ לאמנים צעירים במוזיאון לאמנות ישראלית ברמת גן. הציגה תערוכות יחיד והשתתפה בתערוכות קבוצתיות בארץ ובעולם. זכתה בשתי מלגות קרן תרבות אמריקה ישראל ובפרס עידוד היצירה. עבודותיה נמצאות באוספים פרטיים וציבוריים: מוזיאון ישראל, מוזיאון לאמנות חיפה, מוזיאון אשדוד, מוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית ועוד.

רפרם חדד//

אמן וצלם ישראלי. השתתף במספר רב של תערוכות צילום ופיסול בארץ ובעולם. בין השאר, עבד על המיצב ״מכונה אריסטוטלית״ יחד עם פרופ' אומברטו אקו והציג במסגרת הביאנלה של ונציה 2005.

דניאל לנדאו//

במאי ויוצר בין תחומי, בעל תואר שני מהקונסרבטוריון המלכותי של הולנד במגמת קומפוזיציה ומדיה חדשה. בשנים 1996-2005 חי ויצר באמסטרדם, שם הפיק וביים מופעים המשלבים מוזיקה, תנועה וקולנוע. יצירותיו הועלו בפסטיבלים ובתיאטראות ברחבי העולם, וזכו לביקורות אוהדות ופרסים.

רועי מרדכי//

בוגר מכון אבני לאמנות. עד כה הציג שבע תערוכות יחיד והשתתף בתערוכות קבוצתיות מגוונות בארץ ובחו״ל: בגרמניה, בגלריית הקיבוץ, תל אביב; במוזיאון ינקו־דאדא, עין הוד; ובגלריה סימן בתל אביב. זכה בפרס אמן־מורה, בפרס אמן בקהילה ובפרס דה דון ה-15 לאמן זר בעיר טייצ'נג בטיוואן.

מאיר טאטי//

אמן רב תחומי, בוגר מכון אבני לאמנות. הציג תערוכות יחיד בספרד, בדנמרק, בחולון ובתל אביב, והשתתף בתערוכות רבות בארץ ובעולם. מנהל מחלקת קהילה וחינוך במוזיאון בת ים.

רוּן סימן טוב//

חי ופועל בירושלים, בעל תואר שני בארכיטקטורה ובינוי ערים מאקדמיה בהולנד ותואר שני באמנות מבצלאל. הציג תערוכות יחיד רבות, ביניהן בפריז, בתל אביב, בבית האמנים בירושלים ובתערוכת קבוצתיות במוזיאון ישראל, במוזיאון תל אביב, כביאנלה ברומא ועוד. עבודותיו נמצאות באוספים של מוזיאון תל אביב, מוזיאון חיפה לאמנות, כריסטיס בניו יורק ועוד.

לירז פאנק//

אמנית רב תחומית. בוגרת המחלקה לצילום בבצלאל ובית הספר לאמנות ויזואלית, ניו יורק. הציגה בתערוכות בארץ ובעולם. צילמה בעבור מגזינים והוצאות ספרים. לומדת בעלמא, מלמדת צילום במנשר ומטפלת בשיאצו. חיה ועובדת בתל אביב.

נועה צדקה//

למדה פילוסופיה וספרות, בוגרת המחלקה לצילום בבצלאל ולימודי המשך ברייקס אקדמי באמסטרדם. זכתה בפרס האמן הצעיר ובפרס עידוד היצירה. הוציאה ספר תצלומים וטקסטים - המעבר בתעלות הדמע תקין. חיה ויוצרת בתל אביב ומלמדת צילום באקדמיה לאמנות בצלאל ובמוסררה, ירושלים.

הדס קידר//

אמנית, מרצה ואוצרת עצמאית. בוגרת בצלאל ובעלת תואר שני מאוניברסיטת מידלסקס בלונדון. יזמה עשרות תערוכות עצמאיות בחללי תצוגה משתנים בארץ ובעולם. מרצה לאמנות בבצלאל, בוויצו חיפה ובמכון אבני.

